

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Tree Legender, samt to Øder.

Udgivne som

Indbydelse til den offentlige Examen
ved Nykøbing Cathedralskole,

af

Ludvig Berg,

Mdianet.

København.

Trykt hos Directeur Jens Høstrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1833.

Det smukke Barn.

Det var en skøn Pindsdag. Hyrdens smaa Barn vare gaaet ud i Leerbakken udenfor Byen, og morede sig med at giøre Fugle af Leer, medens deres Farldre vare oppe i Kirken, og sang med de andre, og bade til den Herre Jesus, at deres Barn maatte blive ret artige og fromme.

"Hvem der dog bare kunde faa dem til at flyve!" sagde den lille Marie, og saa hen over Marken, hvor en Lærke svang sig quidrende op i Skyerne; "det er dog ogsaa kedsmørligt, at de altid staa saa stille."

"Hvor du dog ogsaa er tosset!" svarede den ældste, Andreas, "det er jo ikke rigtige Fugle."

Mens han endnu talede, kom der en lille Dreng over Marken til dem, i en himmelblaau flagrende Klædning; hans Nine lyste som Stiernerne, og Haaret, der falde i lange Lokker ned om hans Hals, skinnede i Solen som det klæreste Guld.

Han sat sig ned hos Bornene, og spurgte om han maatte lege med. I Stedet for Svar gav de ham hver en Klump Leer: Marie søgte det fineste og hvideste ud, lagde det med en bedende Nine hen for

ham, og rykkede lidt nærmere til Søsteren, at han des bedre kunde faa Plads.

"Kappes, hvem der først kan giøre en Lærke!" sagde han, idet han tog den Klump, Marie havde lagt hen for ham: og alle Hænder kom i Bevægelse.

Marie havde kun Bingerne tilbage, de andre vare endnu ikke færdige med Kroppen, da han raaabte: "færdig!" og aandede paa Fuglen, der strax udfoldede sine Binger, og svang sig quidrende i Luftens.

"Ah, det var herligt!" raaabte Marie, og klappede i Hænderne. "Lad ogsaa min flyve!" Hun klæbede i en Hast Bingerne til, og gav det smukke Barn den.

"Nei, det maa du selv giøre," svarede han: "Fold dine Hænder, og ved ret andægtig Fader vor; aand saa blot paa den, saa flyver den."

De andre smaaloo; Marie slog Dinenes rodmende ned i Skiodet, og pillede med sine Gingre.

"Læg dine Hænder sammen, Marie! og hør efter mig!"

Nu havede hun igien de store Dienlaag, og sagde den hele Bon efter, medens det barnlige Blif hvilede paa den skionne Lærer. Ved Amen lukkede hendes Leber sig med et sagte Suk, Fuglen slog med Bingerne, og svang sig quidrende i Luftens.

Da de havde tabt den af Syne, var det smukke Barn forsvundet.

Marie stirrede uafsladelig hen for sig; men de andre løb efter deres Fugle — thi uden at de selv vidste

Electra.

Silippa havde forladt Badet tillsige med sine Terner, og ventede, dandsende i Linets ombolgende Glor, paa at de prægtige uldne Klæder paa Skrinten skulle blive torre: da Hyrdens Datter, den fromme Electra, gik ned til Floden, der hvor den danner en mindre Vig med fast og skinnende Sandbund.

Nu først bemærkede hun det fornemme Selskab, og en let Rødme farvede hendes Kinder. Electra var med al hendes Fromhed dog Qvinde; og hvorledes vilde hendes fattige Bæk tage sig ud ved Siden af det prægtige Teppe, der i alle Farver belgede ned af Biergsalder? Hendes smaa Lapper faldt neppe ned over Kneerne, medens hine rige Gevandter bag den gaaende belgede giennem en Rakke af Slavinder.

Bed denne ydmygende Sammenligning var hun nær vendt om igien, men en Følelse, hun ikun dumfælt var sig bevidst, holdt hende tilbage: hun gik ud i Floden.

Vandet legede vellystig om den trinde Bryst og Læg, og gled gesteiftig mellem de twættende Hænder: saaledes var da det ene Stykke snart færdigt, og bredte sig paa Brasset mod Solens Straaler. Klædningen, som bedækkede hendes Lemmer, faldt nu ogsaa af, og

det, havde de foldet bæres Hænder, og mynet Bennen med, og et uvilkaarligt Suk havde givet dem Liv. De hoppede omkring, een paa eet Been, een paa halvandet, een med Hoved, en anden uden det; men alle manglede de Vinger. Endelig sit de sat paa dem, men da vare de Leer igien.

Da de vendte om til Leergraven, var Marie der ikke mere; men to smaa Born i himmelblaau flagrende Kleedning saa de gaa langt langt borte paa Havet. Tilsidst kunde de ikke længere taale at see efter dem for Solen.

Hun havde neppe ordnet sin fattige Klædning, da en Olding, hvis graa Løkker ved første Syn bod Erefrygt, nærmede sig til Prindessen. Hans Been kunde neppe være ham, og hans hele Klædning var en linned Lads, der vande sig farligt om hans Lænder. "Ynkes Fyrstinde, saa talte han, over en Olding paa Gravens Rand, og skient ham af din rige Fylde det ringeste Stykke, at han dermed kan skytte sine Lemmer mod Kulden, til Jorden tager dem i sit lune Skiod! Lad mig ikke længer gaa omkring til Spot for Drengene paa Veie og Stræder!" den ubarmhjertige Filippa bortviste ham med haarde Ord og Haan.

Electra havde lagt det andet Stykke sammen, og ilede med det over Armen hjem til Hytten, hvor den blinde Fader ventede hende. Hun havde allerede glemt de overmodiges Stiklerier over Glæden at overraske ham med den længere og varmere Klædning; selv havde hun fastet den kortere om sig, uden at tenke paa, at den efter Landets Skik ikke var saa ganske anständig for hende. Hun var allerede kommen et Stykke fra Floden, da hun syntes at høre een bag ved sig. Hun vendte sig om, og saa en Olding, der løftede Benene tungt efter sig, med Blikket mod Jorden, som om han ønskede sig ned i dens Ly. I de zittrende Lemmer og det hoiede Alsyn laa saa megen Weltalenhed, at hun ikke betænkte sig, men løb hen til ham, gav ham Klædningen med et vensligt Smil, og fiernede sig hurtig for at undgaa hans Tak. "Bed til Gud for min blinde

Electra sprang ud i Floden, for i et Skumstør at skule Redmen, der gæd sig over dem.

Men, hvor meget hun end skynde sig, var dog Misundelsen hurtigere, og hviskede Fyrstinden til, at den, hun hidtil ikke havde værdiget et Blif, var smuk, smukkere end hun ellers nogen i hendes Folge. Det var for meget: Blodet fuste hende over Ansigt og Hals. En tjenstfærdig Terne blev vær hvad der foregik i hendes Hersterindes Siel, og vilde ikke lade den Lejlighed til at indsmigre sig gaa unyttet bort. "Fer vilde ieg, skreg hun, twette mit Løn i det haarde Vand, og terre det under Hyttens indregede Tag, for ieg saaledes vilde stille min Skam til Skue. Men ieg kan tanke, hun fortær kun Klæderne, fordi hun venter at finde Kjøber til sine Bondesægge." Og nu opstod der en Skoggerlatter, som de dumme Gielde fordoblede ved deres Echo.

Den stakkels Pige veed ikke hvad hun skal gjøre: om hun skal fly, eller blive og skule sin Redme i Vandet. Men — om Krafterne forlade hende? og hun synker afmægtig ned til de underordiske? .. den blotte Tanke giennemisner hende: i eet Spring er hun oppe af Floden, og stryger Vandet af det lange brune Haar, der volger som et Glor om Barm og Lander, medens de vimse Besyrer ned deres blode Svampe torrede runde Musklør. Derpaa kaster hun det hvide Løn om sig, som et ringe Velte sammenholder under Barnen, og binder Haaret op i en Knude med flagrende Løkker.

Tree Mænd kom hende imode: Den paa heire lignede hendes Fader, som een Draabe Vand den anden; i den mellemste troede hun at se et bekjent Ansigt; den paa venstre var den samme Yngling, hun havde seet i Dromme Allehelgens-Dag, da hun havde fulgt det forvildede Barn hiem, og paa Tilbageveien af Træthed var faldt i Slummer under Linden. Omkring dem alle laa et Lys, der syntes at udgaa fra den mellemste. Jo nærmere de kom, des mere bekjent blev han hende; men hun vidste dog ikke hvad hun skulde gøre af ham. Hun saa nu og, at Ynglingen paa venstre havde en Krone paa Hovedet, og den paa heire, der havde en saa forunderlig Lighed med hendes Fader, Ypperste-Præstens hvide Dragt og Vaand.

Hun staaer endnu som forstænet, da Oldingen, hvem hun, da han var længere borte, havde seet i en straalende Ynglings Skikkelse, træder frem for hende, og siger, med en Stemme som hun ikke havde ventet sig til hans graa Haar: "Her er din seende Fader, og her en Brudgom dig værd! Vær lige saa from paa Kronen, som i Hytten; thi lige saa let som denne kan forvandles til et Pallads, og lettere, kan dette igien falde sammen til en ussel Hytte." Med bankende Hjerte kastede Electra sig op til sin Faders Barm; Ynglingen nedlagde knalende Kronen for hendes Fedder: Oldingen var forsvunden.

De blevet det neppe vaer for et myt Syn tiltrak sig deres Opmærksomhed. Solen havde allerede været en Stund nede, og dog oplystes alt som ved den

Fader?" det var alt hvad hun forlangte for det eneste Stykke, de begge havde at skifte med.

Hun fordoblede endnu sine Skridt for at bringe Faderen den glade Tidende, at hun havde reddet en Olding fra at do af Kuld, da hun solte et let Slag paa Skulderen: hun vendte sig, og saa — den Gamle. "Denne Pialt, sagde han, er bleven mig unyttig ved din fromme Gave: tag den til en Grindring, tvært den i Glodens Bolger, og Himlen vil velsigne dig for din Fromhed." Oldingens bedende Mine tilslod intet Afslag; hun frygtede, det vilde see ud som hun foragtede hans Gave. Hun modtog den derfor; og forhoiede endnu derved Handlingen, at hun strax gik ned til Gloden og tvættede den.

Under Vaskningen gled Lappen ud i videre og videre Folder, og omkring de smaa Hænder hoppede de nydeligste Perler og Stene, og stillede sig, til Pigens Forundring, i de skinneste Blade Ax og Blomster om Randen af Klædet. Men med et Skrig sprang hun op af Vandet, da hun saa, at Perler og Stene hoppede omkring i saadan Mengde, at hun frygtede, Klædningen vilde blive saa tung, at hun ikke kunde bære den. Ikke saa snart var hun paa Land, for den var fuldkommen tor, og langt lettere end hun havde forestilt sig. Tillige faldt den i saa yndige Folder, at hun ikke kunde bære sig for at tage den paa, efterat hun først havde seet sig om, og fundet sig ene.

Hun speilede sig endnu i Vandets Glade, da en sterkt Lyshning bragte hende til at saa Dinene op.

Den bødsærdige Magdalene.

Magdalene var herlig fremfor alle Stadens Piger, og Ynglingenes Læber aabnede sig kun til hendes Lov. Men da greb Forsængeligheden hende, og denne offrede hun sit skionneste Smykke. Den ødle taug, den saarede Forsængelighed hoverede, Magdalene var falset.

Dog blomstrede hendes Skionhed endnu, men ikke længere for at oploste Ynglingene: hun drog dem ned med sig.

Saaledes vare flere Aar henrundne, og mange, der lige saa lidet som hun følte, hvor dybt hun var falset, misundte hende den udvortes Glands, hvormed hun var omgivet. Da traadde i Dromme en Yngling hen for hende; men de runde Muskler vare henterrede, Diets Flamme slukt, og Uskylden lyste ikke fra hans Pande. Ubevidst foer det hende ud over Læberne: "Hvem har saaledes forvandlet dig?" og med det slukte Blik heftet paa hende svarede han, med en Stemme som fra Graven: "du!" Et Taageslor saldt over hendes Hine, Dremmen var forsvunden. Men da hun vaagnede var ogsaa Glandsen forsvunden fra Herlighederne, der omgave hende, og hun forførdedes over, at hun havde været saa rasende, at kiope det usle Tant for den uhyre Pris. Nu forlod hun det iordiske

klareste Dag, især var Tomfruen, et Vierg der hævede sig over de andre med sin Sne-dækkede Æsse, ligesom omstillet af et Lyshav. Ved dette Syn knælede det unge Par med sluttede Hænder og Faderen lyste Besignelsen over dem.

Da syntes de at føle et sagte Jordstielv, Viergene trak sig tilbage i Horizonten, Floden bredde sig, og vandt sig i vide Bugtninger giennem en stor Stad med herlige Palladser og heie Taarne; men i et prægtigt Optog droge Byens Ædle dem imode, og lykonskede deres Fyrste til hans Hjemkomst og til den fundne Brud.

Øde, efter Horatius.

Hvad Russen tanker, og hvad det polske Folk
i Stished lider, hvad der blir af Migné!
Hvi vil du dermed Hødet bryde,
eller med Livets trange Viskaar?

Kun lidt det fordrer; svindende flygter brat
den glade Ungdom, flygter vor Skionhed med;
graahærdet Alderdom bortfremmer
spiegende Elskov og lette Slummer.

Ei stedse smiler Føraarets Blomsterchor
i spraglet Klædning, vinker dig Maanens Blink
med lige Omhed: ei du grandstæ
Evigbeds Alder, en Son af Tiden!

Glitter, og indestuckede sig i Klosteret, for at udgyde sit Anger, fulde Hierte for Ham, der altid har Ørei aabent for dem, der sege Ham med reen Hug.

Glere Var vare henrundne, og Magdalenes Haar vare graanede under strang Bodfærdighed. Hun var nu igien i alles Mund, som et Mynster paa en reen og uforstilt Anger. Da Doden nærmede sig, stod en Olding for hendes Leie, Fromhed laa over hans Pande, og lyste af hans Øie, en Pilgrimskappe hang om hans Skuldre. Hun kiedte strax Ynglingen igien fra Drommen, og med et saligt Smil sank begge i hinanden's Arme, som Deden lagde sin kolde Finger paa deres Øine for at føre dem ind til det evige Liv.

Den Elske, i Anacreons Maneer.

Maler! du, mit Danmarks Bør,
fra hvis Pensel Unde flyder,
mal den Elske, som hun lever!
mal! mit Ord skal hende skildre.

* * *

Hvælv Pandens høie Bue
med Liliens Blad! — lad Rosen
kun smile gennem Bladet! —
Fra Tindingen sig vinde
de dunkle Løkkers Ringe,
og kiale Kindens Glod!
Lad Hiertets dybe Brand
igennem Diet funkle!
i Dugens Taare svemme
det drukne Eskovsblik!
Hæv ei med Ornens Flugt,
senk ei med Svalens Dalning,
men drag med smidig Pensel
den fine Neses Boining!
Lad Larben blidt sig runde
med Rosens friske Purpur,

Kom, lad os strække høst under Linden os!
 — Nu vel, ved Almen! munter den vinker jo —
 og, fiesligt Lev om Haaret vundet,
 komme til Bunden Drueblodet

Af gyldne Bæger! Vinen vil sprede brat
 den hvafse Kummer. Hurtig til Kilden Dreng!
 og dæmp med Bærbets svale Bolge
 blussende Brand i Falernens Druer!

Kun eet vi mangle: Find os Alline, Knos!
 Snart! — Haaret løst kun bundet med Rosenbaand
 hun ile os en fiesen Sang at
 synge til Eitharens Klang og Borgrets!

de trijnbe gitter-gatme;

de llynger om min Cais

tom bendea Gaanb bar transfeet;
og tom til Sittrein Beaxgete,
Gom, Swalter, fat big hos os;
— du bar en Zrylleregent —
Gom, Swalter, tom og fat big;
der er bin felo, min Lazarus;
Seg hever bendea fied . . .

Drag over Rosmvens Zittering
 et Sler af Ferskendusfe!
 Men strax ved Munden Lee,
 fra Smiles skelmiske Huller,
 den unge Elskovsgud,
 i Hagens Kloft han lege!
 drag saa den ranke Hals
 med Swanens blode Dunun,
 flyng om den trinde Runding
 de fulde Lokkers Silke!
 og løft med dristig Haand
 de twende Liliehoie
 og lad dem sagte stige
 til Hiertets fulde Slag!

Holdt, Maler, holde! din Pensel
 formæstelig ei blotte
 den kydske Barm, som selv
 ei hendes Speil har skuet!
 Spænd om det smækre Liv
 et Purpur-drukkent Belte!
 fra det i rige Folder
 nedholge Linets Sne!
 Hvelv saa den hoie Briff,
 og slut den pene God
 i Rosens fine Blad;
 og lad den sig bevæge,
 at hun sig kaster til
 min længselfulde Barm,

Den mundtlige Examen ved Skolen afholdes i følgende Orden:

	Mandag d. 1. October.
Første Værelse.	Undet Værelse.
8 - 12½ Latin IV.a. 12½ - 2 Latin IV.b.	8 - 12 Danske II & I. 12 - 2 Græsk II.
Tirsdag d. 2. October.	
8 - 12 Græsk IV. 12 - 2½ Tysk III.	8 - 12 Latin III. a & b. 12 - 3 Geogr. og Hist. III.
Onsdag d. 3. October.	
8 - 11 Religion IV. 11 - 2 Fransk IV. 2 - 4 Hebraisk III.	8 - 11 Arithmetik III. 11 - 1 Lat. Gram. III. 1 - 4 Geometri III.
Torsdag d. 4. October.	
8 - 1 Græsk III. a & b. 1 - 3 Fransk III.	8 - 12 Geogr. og Hist. II & I. 12 - 3 Lat. Gram. II & I.
Fredag d. 5. October.	
holdes formedelst Markedet ingen Examen.	
Løverdag d. 6. October.	
8 - 12 Hebraisk IV. 12 - 2 Tysk II & I.	8 - 12 Latin II. a & b. 12 - 2 Latin I.
Mandag d. 8. October.	
8 - 12 Geogr. og Hist. IV. 12 - 4 Arithm. og Geom. IV.	8 - 11½ Religion III. 11½ - 3 Arithmetik II & I.
Tirsdag d. 9. October.	
8 - 11 Tysk IV.	8 - 11 Religion II & I.

Onsdag d. 10. October kl. 9 Formiddag examineres de ny anmeldte Discipler.

Torsdag d. 11. October kl. 9 Formiddag afholdes Hovedcensuren.

Onsdag d. 17. October kl. 11 Formiddag bekendtgøres Resultatet af Examen med sædvanlig Höitidelighed.

Ekelen dimitterer nuar følgende Candidater til Københavns
Universitet:

1. Peter Vilhelm Emil Sønderup, Son af
Hr. Lyngfoged Sønderup paa Corselihæ Gods;
2. Johan Christopher Rudolph Berg, Son
af afdøde Hr. Cancellieraad, Toldinspecteur Berg
i Stubbekøbing;
3. Frederik Christian Ludvig Trojel, Son
af Hr. Consistorialraad Trojel, Sognepræst for
Købeløv Menighed i Lolland;
4. Hans Peter Harder, Son af afdøde Hr.
Farver Harder i Skielstør;
5. Dines Pontoppidan, Son af Hr. Pontop-
pidan, Sognepræst for Damsholt Menighed paa
Møn;
6. Edvard Jansen Skouboe, Son af afdøde
Hr. Skouboe, Sognepræst for Birnaes Menighed
i Lolland.